

ALESSANDRO

BARICCO

TŘIKRÁT

ZA SVÍTÁNÍ

TŘIKRÁT
ZA SVÍTÁNÍ

Alessandro Baricco

TŘIKRÁT ZA SVÍTÁNÍ

slovar

Copyright © Alessandro Baricco 2012
Translation © Pavla Přívozníková 2017
Czech edition © Nakladatelství Slovart 2017

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
uložena ve vyhledávacím systému či šířena jiným
způsobem – elektronicky, mechanicky, kopírováním,
nahráváním či jinak – bez předchozího svolení
majitelů autorských práv.

Poznámka

V posledním románu, který jsem napsal, *Panu Gwynovi*, je v jistou chvíli zmíněna malá knížka napsaná Angličanem indického původu, Akašem Narayanem, nazvaná *Tříkrát za svítání*. Samozřejmě jde o vymyšlenou knihu, ale ve vymyšlených událostech, o nichž se v románě vypravuje, rozhodně nezaujímá druhořadou roli.

Faktem je, že když jsem ty stránky psal, dostal jsem chuť napsat i tu malou knížku, trochu proto, abych *Panu Gwynovi* dopřál jakýsi lehký a vzdálený *sequel*, trochu pro čiré potěšení z toho, že ten nápad, který jsem nosil v hlavě, uskutečním. A tak jakmile jsem dokončil *Pana Gwyna*, pustil jsem se do psaní *Tříkrát za svítání* a udělal jsem to s velkým požitkem.

Teď je *Tříkrát za svítání* v knihkupectvích a nejspíš je zbytečné vysvětlovat, že ho může číst kdokoli, včetně těch, kteří *Pana Gwyna* nikdy ne-
drželi v ruce, protože je to samostatný a celistvý příběh. To však nebrání tomu, aby jeho první část dodržela, co *Pan Gwyn* slíboval, poskytuje totiž nový pohled na zvláštní příhody Jaspera Gwyna a jeho jedinečného talentu.

leden 2012

Alessandro Baricco

*Kateřině Medicejské
a mistrovi z Camden Townu*

Tyto stránky vypravují pravděpodobný příběh, který by se však ve skutečnosti nikdy nemohl odehrát. Vypravují totiž o dvou postavách, které se setkají třikrát, ale pokaždé je to jedinkrát, poprvé a naposledy. Mohou se setkat, protože žijí v neobvyklém Čase, který bychom v běžném životě hledali marně. Obstarává ho vyprávění, tu a tam, to je jedna z jeho výsad.

Jedna

Stál tam ten hotel trochu zašlé elegance. V minulosti pravděpodobně dokázal dostát jistým příslibům luxusu a vkusu. Měl například pěkné dřevěné otáčivé dveře, což je detail, jenž vždy podněcuje fantazii.

Těmi dveřmi žena vstoupila, v tu podivnou noční hodinu, poté co vystoupila z taxíku, zdánlivě duchem nepřítomná. Na sobě měla jen žluté večerní šaty s docela hlubokým výstřihem a ani lehký šál jí nezakrýval ramena: to jí dodávalo fascinující vzhled těch, kterým se něco přihodilo. Pohybovala se docela elegantně, zároveň ale vypadala jako herečka, která se právě vrátila do zákulisí s úlevou, že už nemusí hrát divadlo a může se

vrátit ke svému upřímnějšímu já. Stejným způsobem kladla kroky: s mírnou únavou, i držela miniaturní kabelku: jako by se ji chystala upustit... Nebyla už úplně mladá, ale to byla její přidaná hodnota, jak se to někdy stává ženám, které nikdy nepochybovaly o své kráse.

Venku bylo šero před svítáním, ani noc, ani ráno. Hotelová hala nehybně spočívala v prostoru, elegantní v maličkostech, čistá, hebká: oděná do teplých barev, tichá, s dobře využitou plochou, osvětlená odrazy, vysoké a světlé stropy, knihy na stolečcích, naducané polštářky na pohovkách, zbožně orámované obrazy, klavír v rohu, pár nezbytných nápisů ve fontu, jenž nebyl ponechán náhodě, jedny pendlovky, jeden barometr, jedna mramorová busta, závěsy na oknech, koberečky na podlaze, náznak jakési vůně.

Jelikož noční recepční poté, co přehodil sako přes opěradlo obyčejné židle, usnul v přilehlém kamrlíku lehounkým spánkem, v němž byl mistrem, nebyl by tu nikdo, kdo by tu ženu viděl vstoupit do hotelu, nebýt toho, že ji spatřil jeden muž usazený v křesle v rohu hotelové haly – jak absurdní, v tuhle noční hodinu – a v tu chvíli bez-

důvodně přehodil levou nohu přes pravou, zatímco předtím spočívala pravá na levé. Všimli si jeden druhého.

Vypadalo to, že bude pršet, ale nakonec nespadla ani kapka, řekla žena.

Ano, pořád nic, řekl muž.

Čekáte na někoho?

Já? Ne.

Padám únavou. Bude vám vadit, když si na chvíli sednu?

Prosím.

Jak vidím, není tu nic k pití.

Nemyslím si, že by podávali snídani před sedmou.

Myslela jsem alkohol.

Aha, tohle. Nevím. Asi ne, v tuhle dobu.

Kolik je hodin?

Čtyři dvanáct.

Fakt?

Ano.

Tahle noc nikdy neskončí. Připadá mi, že začala před třema rokama. Co vy tu děláte?

Zrovna jsem byl na odchodu. Musím jít do práce.

V tuhle dobu?

Už to tak bude.

Jak to zvládáte?

Normálně, líbí se mi to.

Líbí se vám to.

Ano.

Neuvěřitelný.

Myslíte?

Vypadáte jako první zajímavá osoba, se kterou jsem se dneska večer setkala. Dneska v noci. Nebo co to vlastně je.

Neodvažuji se představovat si ty ostatní.

Příšerní.

Byla jste na nějaké párty?

Nejsem si jistá, jestli je mi dobře.

Zavolám recepčního.

To ne, prosím vás.

Možná byste se měla natáhnout.

Sundám si boty, nevadí?

Kdepak...

Povídejte mi něco, cokoli. Když se rozptýlím, přejde to.

Netuším, co...

Povídejte mi o své práci.

To není moc poutavý námět...

Zkuste to.

Prodávám váhy.

Pokračujte.

Vážíme spoustu věcí a je důležité vážit je přesně, proto mám továrnu, která vyrábí váhy všech možných typů. Mám jedenáct patentů a... Jdu pro toho recepčního.

Ne, prosím vás, nenávidí mě.

Zůstaňte ležet.

Když zůstanu ležet, pozvracím se.

Tak tedy vstaňte. Tedy, chci říct...

Dají se prodáváním vah vydělat peníze?

Podle mě byste měla...

Dají se prodáváním vah vydělat peníze?

Moc ne.

Pokračujte, mě si nevšímejte.

Já bych už měl vážně jít.

Prokažte mi tu laskavost a ještě chvíli něco povídejte. Pak půjdete.

Vydělával jsem dost, ještě před pár lety. Ted' nevím, asi jsem někde udělal chybu, ale už se mi nedaří vůbec nic prodat. Myslel jsem si, že za to mohou moji prodejci, a tak jsem začal nabízet a prodávat sám, ale moje výrobky už opravdu ne-